

**Homilie op de 4de zondag van de advent C
in de kerk van O.L.Vrouw Onbevlekt ontvangen van Ver-Assebroek
(2021-12-18)**

Lezingen Micha 5,1-4a; Hebr 10,6-10; Lc 1,39-45

Broeders en zusters,

Een advent zonder Maria, de moeder van Jezus, kan niet. We ontmoeten haar enkele dagen vóór kerstmis als een vrouw in verwachting, aanstaande moeder, wachtend, zorgzaam, verkondigend, gelovig en dankbaar.

Het leven van mensen wordt bepaald door toevallige ontmoetingen. We bloeien open als we ons laten raken door het onverwachte dat in elke ontmoeting kan besloten liggen. Maria heeft dit gedaan bij het onverwacht bericht van haar komend moederschap.

En in het evangelie horen we het verhaal van het bezoek van Maria aan haar nicht Elisabet. Elisabet en Maria: een oudere en een jongere vrouw. Twee vrouwen in verwachting van een kind. Elisabet draagt Johannes, de voorloper van Jezus. Maria draagt Jezus, de lang verwachte Messias. Beide vrouwen ontmoeten elkaar. *“Twee aanstaande moeders, maar hoe verschillend is hun situatie. Die vrouw wier gezicht rijpte in verdriet en teleurstelling én dat jonge nog zo breekbare meisje. Beiden in blijde verwachting, en daarin helemaal samen. Maar bij de één kwam het begin te laat (ze droeg de smaad van een onvruchtbare) en bij de ander komt het veel te vroeg (zij draagt de smaad van een ongehuwde die zwanger is)”* (W.R. van der Zee, *Vandaag gebeurt het*, p. 19). Wat gaat er om in het hart en in het lichaam van een vrouw in verwachting? Alleen vrouwen die zelf een kind ter wereld gebracht hebben, kunnen dit weten. Maar in elk geval is het voor hen een bron van diepe vreugde en dankbaarheid om het nieuwe leven dat ze hebben ontvangen en in hun schoot dragen. Dat is ook het geval bij Elisabet en Maria.

Het evangelie is een ontmoetingsverhaal. Het is de ontmoeting van twee vrouwen in verwachting, maar tegelijk ook de ontmoeting van de kinderen in hun schoot. Het kind in de schoot van Elisabet springt op van vreugde wanneer Maria binnenkomt. Johannes erkent reeds de komst van de Messias in de schoot van zijn moeder. Hij laat zich reeds kennen als de voorloper, die de komende Messias aanwijst. De vreugde die hem en de aanstaande moeders bezielt, wordt aangestoken door Gods Geest. Het is een geestelijke vreugde die zich lichamelijk uit. De vreugde die uit God voortkomt is ook communicatief. Die vreugde uitdragen en uitstralen hoort bij het evangelie. Laten we zelf delen in de vreugde van Maria en Elisabet en die uitdragen naar andere mensen.

Elisabet looft Maria om haar geloof. Zij prijst haar als een gezegende en uitverkorene. De woorden van Elisabet vormen samen met die van de engel een deel van het Weesgegroot. Tot op vandaag begroeten wij Maria met woorden van haar nicht Elisabet: *“Gezegend zijt gij boven alle vrouwen en ‘gezegend is de vrucht van uw schoot.”*

Jezus is een zegen voor wie hem erkennen. Hij was een zegen toen hij leefde en werkte in Palestina. Hij blijft een zegen voor latere geslachten. Zegenend heeft hij afscheid genomen van zijn leerlingen. Hij blijft ons zegenend nabij. Zegenen is Gods glans erkennen, die in een mens aanwezig is. Lucas heeft in het kindsheidevangelië oog voor zulk een glans. Elisabet en Zacharias, beiden spreken ze woorden vol zegen: Elisabet over Maria en haar kind, Zacharias over Johannes, het onverwachte geschenk van God, toen niemand dacht dat Elisabet op haar leeftijd moeder kon worden. *“Als God mensen aanraakt, als mensen hun oren voor Hem openzetten, dan komen de tongen los, niet om te kletsen, maar om te zegenen”* (W.R. van der Zee, o. c., p. 26). Zegenen geeft groeikracht. *“Iemand zegenen is iemand zo toespreken of zo behandelen dat hij/zij eraan groeit, dat hij/zij groter wordt”* (Ib.). Gezegende mensen trekken anderen mee. Gezegende mensen zijn een teken van Gods aanwezigheid.

Het ontmoetingsverhaal van Maria bij Elisabet heeft een grote diepte. Bij dit wondere gebeuren van de ontmoeting van Maria en Elisabet is er meer dan twee zwangere vrouwen. Beide vrouwen hadden het besef dat God grote dingen doet doorheen het leven dat hij schonk, het kind in de schoot van Elisabet en het kind in deze van Maria. God toont zijn genade en barmhartigheid langs deze zwangerschap van twee vrouwen.

Ik wil deze bezinning op het evangelie eindigen met een gedicht, geschreven door de Nederlandse dichter Dirk Vethaak

Twee vrouwen die een kindje verwachtten
Die elkaar een blijde boodschap brachten
Die beiden Gods boodschapper verstonden
Blijken door God met elkaar verbonden.

Elisabet, zij was haar schaamte kwijt
Maria, zij wist zich door Gods geest geleid
Hun vreugde ging veel verder dan hun kind
Twee vrouwen, door hun man en God bemind.

Verdwaalde wereld opnieuw geboren
Een boodschap die iedereen moet horen
Een sprong naar een tijd die eens gaat komen
Twee vrouwen die er nu al van dromen.

Adelbert Denaux, pr.